

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΓΟΝΕΩΝ ΕΠΙ ΤΕΚΝΑ

Μακρόθυμος ο Θεός αλλά επάγει αμαρτίας πατέρων επί τέκνα έως τρίτης και τετάρτης γενεάς; Τούτο ουδέν έτερον, αλλά το να φοβίσει τον λαόν Του. Όπως αυτός εστί μακρόθυμος συγχωρών αμαρτίας και καθαρισμού ου καθαριεί τον ένοχον; (Εξοδος)

Πως πολυέλεος αφαιρών αμαρτίας, καθαριεί πάντως.

Απόδειξις της μακροθυμίας Του, ότι τας αμαρτίας πατέρων τιμωρεί έως τρίτης και τέταρτης γενεάς, ουχ υπέρ πατρός κολάζων υιόν, μη τούτο νομίσης, ως φορτίον επιρρίπτων των προγόνων τα πταίσματα. Σημαίνει τι τοιούτον : παράνομός τις ανήρ, γέγονε άξιος τιμωρίας, ο Θεός ανεξικάκως ουκ επέφερε εις αυτόν την χρεωστούμένην οργήν. Ο υιός του ομοίως του πατρός, δυσσεβής υπάρχων, εμακροθύμησε και τούτου ο Θεός. Εξ αυτού γέγονε τρίτος και εκ τρίτου τέταρτος υιός ομοίως άδικος και παράνομος πολλά. Επάγει λοιπόν ο Θεός την τιμωρίαν.

Το ότι ανέβαλε ο Θεός ταύτην την τιμωρίαν μέχρι τετάρτης γενεάς, είναι θεοπρεούς ημερότητος εγκώμιον . Το ότι δεν τιμωρεί υιόν δια τον πατέρα , φαίνεται εις τον πρ. Ιεζεκιήλ : Ου λήψεται ο υιός την αδικίαν του πατρός, ουδέ ο πατήρ την αδικίαν του υιού αυτού.

Δεν νομοθετεί ο Θεός ταναντία (ποτέ μεν εκείνα, ποτέ δε ταύτα νομοθετών) ως άνθρωπος. Συνηθίζει ο Θεός να μην τιμωρεί αμέσως τους αμαρτήσαντας, αλλά εις χρόνους μακρούς τιμωρεί. Λέγει : «Τον θυμόν Μου έπλησα και επέσχον και ου συνετέλεσα αυτός» και «Ούπω πεπλήρωνται αι αμαρτίαι και αμαρτίαι Αμορραίων έως του νυν..» Οράς την μακροθυμίαν Του; Εις το βιβλίον Γ' Βασιλειών γράφει ότι, ο Αχαάβ ελεγχόμενος από τον προφήτην Ηλίαν δια τον θάνατον του Ναβουθαί, κατενύγει, έκλαυσε πικρώς. Ο δε Θεός είπεν εις τον προφήτην: «Εώρακας ως κατενύγη Αχαάβ; Ουκ επάξω τιμωρίαν εν ταις ημέραις αυτού, αλλ' εν ημέραις του υιού αυτού επάξω την κακίαν». Ο υιός του Αχαάβ, ο Οχοζίας, εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου, επορεύθη εν οδώ του πατρός αυτού. Εκ του Οχοζίου εγεννήθη ο Ιωράμ , δυσσεβής και παράνομος όπως ο πατήρ αυτού. Υιός του Ιωράμ εβασίλευσε τρίτος. Οχοζίας (ποιήσας ομοίως τας πονηρίας των προγόνων του) . Χρίεται βασιλεύς ο Ιωσαφάτ, ο οποίος θανατώνει τον Οχοζίαν, την Ιεζάβελ, τον Αχαάβ κι άλλους υιούς 70, την θείαν οργήν φέρων εις τέλος.. Ο Θεός λέγει προς αυτόν (Ιωσαφάτ) : «επειδή εποίησες τα ανωτέρω (θανατώσας τους ασεβείς αυτούς) υιοί τέταρτοι καθήσονται επί του θρόνου σου». Οράς ότι τους πονηρούς εκ πονηρών εν τετάρτη γενεά ετιμώρησε, τον δε Ιωσαφάτ (που ετίμησε τον Θεόν με τον θάνατον των

ασεβών αυτών) μέχρι τετάρτης γενεας εκτείνει τον έλεον; Παύσε Ιουδαίε κατηγορών την δικαιοσύνην Θεού, εις τάξιν εγκωμίου λαμβάνεται το: «Αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα επί τρίτην και τετάρτην γενεάν».

Εις τον τυφλόν του Ευαγγελίου, ερωτήσαντες οι μαθητές, είπεν ο Κύριος ότι δεν ημάρτησαν οι γονείς του ή αυτός αλλά ίνα φανερωθεί το έργο του Θεού εν αυτώ.

Θα αναρωτηθεί τις, δογματίζει λέγων ταύτα ο Κύριος; Πάσχων πολλά δια να φανερωθούν τα έργα Του εν αυτοίς. Ουχί ο Παύλος λέγει ότι πολλοί άρρωστοι και αποθνήσκουν παιδευόμενοι εδώ ίνα μη κατακριθούν τότε...

Ο Κύριος θεραπεύσας τον παράλυτον είπε: « Υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε» κ.λ.π δηλαδή ενδεχομένως να του συμβούν χειρότερα αν ξαναμαρτήσει.

Όμως δια τα παιδιά που ασθενούν εκ σπαργάνων, τι λέγομεν; Δεν προϋπάρχει η ψυχή του σώματος, ουδέ προ σώματος πιστεύομεν ότι δύναται ν' αμαρτήσει. Αμαρτίας ουκ ούσης, αλλ' ουδέ του πάθους (ασθένεια κλπ) προηγησαμένου ποίαν αιτίαν ευρίσκομεν; Αλλ' έστιν αθέατα παντελώς εις ημάς τα πολύ λίαν υπέρ ημάς.. βαθύτερα δεν πρέπει να εξετάζομεν, ούτε υψηλότερα να ζητούμεν. Ο τυφλός ουχ ημάρτησε, ούτε οι γονείς του, επειδή άπαξ τούτο παθείν συμβέβηκε, δυνατόν και εν αυτώ δοξάζεσθαι τον Θεόν.

Όταν Θεϊκή ενεργεία, ιατρευθεί τις, τις ου θαυμάσει τον ιατρόν; Ούτω πρέπει να εννοήσωμεν τα ανωτέρω. Εις τους φιλονικούντας ότι εγεννήθη τυφλός ίνα δοξασθεί ο Χριστός, απαντούμεν: << Άρα μόνος εν τη Ιουδαία όλη, τυφλός ην εκ γενετής κατ' εκείονον τον καιρόν; Ασφαλώς και πολλοί άλλοι. Πως εις έναν η φιλοτιμία (επίδειξις) γέγονε του Χριστού>>; Ο Θεός μας φανερώνει όσα πρέπει να γνωρίζομεν. Τι ζητείτε – λέγει ο Κύριος – αυτά πού ειναι καλόν να σιωπούμε; Τι το πρέπον εν καιρώ αφέντες, θέλετε να μάθετε τα υπέρ νόησιν ανθρώπων ;

Έως ημέρα (δηλ. της προσκαίρου ζωής μας καιρός) εργαζόμεθα τα έργα του Θεού, ερχομένης νυκτός (ο χρόνος του θανάτου) ουδείς δύναται εργάζεσθαι (=Μετανοεΐν και ευαρεστεΐν Θεώ).

« Έσται ο λόγος Σου εμοί εις ευφροσύνην και αγαλλίαμα και χαράν καρδίας μου». (Ιερεμ. 15, 16)

*(Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, ερμηνεία εις το κατά Ιωάννην
Ευαγγέλιον).*